

Credința dreaptă nu ne folosește cu nimic,atunci când avem o viață stricată”.(Sf. Ioan Gură de Aur)

„Doamne și Stăpânul vieții mele,duhul trândăviei, al grijii de multe, al iubirii de stăpânire și al grăirii în deșert nu mi-l da mie. Iar duhul curăției, al gândului smerit, al răbdării și al dragostei, dăruiește-l mie, robului Tău. Așa Doamne, Împărate, dăruiește-mi ca să-mi văd greșelele mele și să nu osândesc pe fratele meu, că binecuvântat ești în vecii vecilor. Amin”.(Sfântul Efreem Sirul)

Azi la Liturghie

Duminica I din Post .(A Ortodoxiei)

Apostol: Evrei XI, 24-26; 32-40; Evanghelia: Ioan I, 43-51; glas 1, voscr. 9

Apostolul

“Prin credință, Moise, când s-a făcut mare, n-a vrut să fie numit fiul fiicei lui Faraon, Ci a ales mai bine să pătinească cu poporul lui Dumnezeu, decât să aibă dulceața cea trecătoare a păcatului, Socotind că batjocorirea pentru Hristos este mai mare bogăție decât comorile Egiptului, fiindcă se uita la răsplătire. Și ce voi mai zice? Căci timpul nu-mi va ajunge, ca să vorbesc de Ghedeon, de Barac, de Samson, de Ieftae, de David, de Samuel și de prooroci, Care prin credință, au biruit împărății, au făcut dreptate, au dobândit făgăduințele, au astupat gurile leilor, Au stins puterea focului, au scăpat de ascuțișul sabiei, s-au împuternicit, din slabi ce erau s-au făcut tari în război, au întors taberele vrăjmașilor pe fugă; Unele femei și-au luat pe morții lor înviați. Iar alții au fost chinuiți, neprimind izbăvirea, ca să dobândească mai bună înviere; Alții au suferit batjocură și bici, ba chiar lanțuri și închisoare; Au fost uciși cu pietre, au fost puși la cazne, au fost tăiați cu fierăstrăul, au murit uciși cu sabia, au pribegit în piei de oaie și în piei de capră, lipsiți, strâmtorați, rău primiți.Ei, de care lumea nu era vrednică, au rătăcit în pustii, și în munți, și în peșteri, și în crăpăturile pământului. Și toți aceștia, mărturisii fiind prin credință, n-au primit făgăduința, Pentru că Dumnezeu rânduise pentru noi ceva mai bun, ca ei să nu ia fără noi desăvârșirea. “

Evrei XI, 24-26; 32-40

Evanghelia

“A doua zi voia să plece în Galileea și a găsit pe Filip. Și i-a zis Iisus: Urmează-Mi. Iar Filip era din Betsaida, din cetatea lui Andrei și a lui Petru. Filip a găsit pe Natanael și i-a zis: Am aflat pe Acela despre Care au scris Moise în Lege și proorocii, pe Iisus, fiul lui Iosif din Nazaret. Și i-a zis Natanael: Din Nazaret poate fi ceva bun? Filip i-a zis: Vino și vezi. Iisus a văzut pe Natanael venind către El și a zis despre el: Iată, cu adevărat, israelit în care nu este viclesug.Natanael I-a zis: De unde mă cunoști? A răspuns Iisus și i-a zis: Mai înainte de a te chema Filip, te-am văzut când erai sub smochin. Răspunsu-I-a Natanael: Rabi, Tu ești Fiul lui Dumnezeu, Tu ești regele lui Israel. Răspuns-a Iisus și i-a zis: Pentru că ți-am spus că te-am văzut sub smochin, crezi? Mai mari decât acestea vei vedea.Și i-a zis: Adevărat, adevărat zic vouă, de acum veți vedea cerul deschizându-se și pe îngerii lui Dumnezeu suindu-se și coborându-se peste Fiul Omului. “

Ioan I, 43-51451

Despre apostolul de azi

Frați creștini,Sfântul Apostol Pavel,în textul de la apostolul de astăzi ,ne vorbește elocvent,despre credință și roadele ei, dovedite cu pilda dreptilor din Vechiul Testament și a sfinților,a mucenicilor din Noul Testament,știind bine că:” Dacă veți avea credință cât un grăunte de muștar, veți zice muntelui acestuia: Mută-te de aici dincolo, și se va muta; și nimic nu va fi vouă cu neputință”.(Matei17,20)Și de asemeni:”Credința daca n-are fapte e moartă în ea însăși”.(Iacov2:17) Întărindu-ne și pe noi cei de astăzi la o credință adevărată,puternică,sinceră mărturisind pe Hristos chiar cu prețul vieții,precum s-a zis:„Cine ține la sufletul lui îl va pierde, iar cine-și pierde sufletul lui pentru Mine îl va găsi.”(Matei 10;39).

Despre pericopa evangheliei de azi

Frați creștini,de ce această pericopă evanghelică în prima duminica din Post,numită a Ortodoxiei când suntem chemați să comemorăm și să actualizăm Istoria și Teologia Icoanei?Deoarece este mărturia Teofaniei receptate în mod personal de către Filip și Natanael după cea a lui Andrei,Ioan și Petru,după aceea oferită și receptată public la Iordan :” Rabi, Tu ești Fiul lui Dumnezeu,”(Ioan 1;49)

Teofania presupune,angajează,vederea lui Dumnezeu preponderent pe calea vederii,în pericopa de astăzi fiind certificată,întărită prin alăturarea la ea a viziunilor teofanice din trecut:” Am aflat pe Acela despre Care au scris Moise

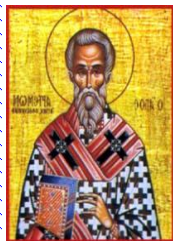
în Lege și proorocii ” și a celor viitoare.” veți vedea cerul deschizându-se și pe îngerii lui Dumnezeu suindu-se și coborându-se peste Fiul Omului. “Omul întotdeauna rămâne mereu sensibil mișcat de vederea, de apariția lui Dumnezeu, a lui Hristos, a icoanei Acestuia. Din păcate frații creștini astăzi, omul modern, este preocupat mai mult de „icoana” televizorului, a calculatorului, a fotografiilor din fel și fel de reviste, a chipului din oglindă dar a uitat să mai vadă o icoană în care poți contempla chipul dumnezeirii înomenite și al umanității îndumnezeite, uitând că fără învățătura ortodoxă, care a dat „undă verde” imaginii, icoanei la Sinodul al VII-lea ecumenic din 787, n-am fi avut astăzi muzee, săli de cinema, televizoare, ș.a.m.d.

Frații creștini cultul icoanelor în Ortodoxie este foarte bogat, să-i învățăm deci și pe copiii noștri rostul cinstirii acestora, cum să ne închinăm și să ne rugăm Sfinților reprezentați pe icoane, care sunt ferestre deschise către lumea de dincolo, a Sfinților care împreună cu Maica Domnului mijlocesc neâncetat înaintea lui Dumnezeu pentru a noastră mântuire. Post binecuvântat!

Diac. Gheorghe

Viețile Sfinților

În această lună, în ziua a douăzeci și patra, Înainte-prăznuirea Bunevestiri a preasfintei Născătoarei de Dumnezeu. Tot în această zi, pomenirea cuviosului părintelui nostru Artemon, episcopul Seleuciei din Pisida.

Cuviosul părintele nostru Artemon s-a născut și a crescut în ținutul Seleuciei și anume în cetatea cu același nume. Când fericitul Pavel, apostolul, a ajuns în Seleucia, nu a mai fost cu puțință ca lumina să mai rămână sub obroc, ci el a pus pe Artemon păstor și învățător al poporului. Acesta, povățuind turma sa în chip frumos și bineplăcut lui Dumnezeu, a ajuns pentru toți cei ce se găseau în nevoi liman de izbăvire: purtător de grijă de văduve, de orfani și de săraci și doctor al sufletelor și al trupurilor. În felul acesta bine petrecând și-a săvârșit viața în adânci bătrâneți. **Tot în această zi,**

pomenirea sfântului sfințitului mucenic Artemon, preotul din Laodiceea. Tot în această zi, pomenirea precuviosului părintelui nostru Zaharia, cel din Schetis (Schit), în Egipt, care în pace s-a săvârșit. Tot în această zi, pomenirea sfinților opt mucenici din Cezareea Palestinei, care prin sabie s-au săvârșit. Tot în această zi, pomenirea precuviosului Martin Tebeul, care în pace s-a săvârșit. Tot în această zi, pomenirea sfântului sfințitului mucenic Partenie, patriarhul Constantinopolului, care a mărturisit la anul 1657 și care prin sugrumare s-a săvârșit. Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

Catehism

Despre credință. Sa alergam cu bucurie și cu luare aminte către lupta cea bună neînfricosându-ne de potrivnici noștri care, și dacă nu-i vedem privesc la fața sufletului nostru și de o vor vedea schimbată din pricina fricii, atunci ne vor ataca și mai puternic cunoscând viclenii ca ne-am slăbanogit. Deci să ne înarmăm împotriva lor cu curaj căci nimeni nu porneste război împotriva celor ce luptă cu ardoare. Pe cât înfloresc credința în inimă, tot pe atât se sarguiește și trupul în slujire; iar când se împiedică în necredință - cade, căci "Tot ce nu este din credință este păcat" (Romani 14,23). Cel ce s-a hotărât în adâncul sufletului și din toată inima să nu parasească lupta până la cea din urmă suflare și să nu se retraga nici în fața a mii de morți și primejdii, unul ca acesta nu va cădea cu ușurință. Îndoiala inimii și nestatornicia sunt o neconținută pricină de poticnire și primejdii. Cei ce se mută cu ușurință dintr-un loc în altul sunt cu totul lipsiți de pricepere căci nimic nu determină o mai bună cumplită nerodire ca nerabdarea. Mănăstirea în care ai intrat să-ți fie tie mormant înainte de mormant. Nimeni în atare situație nu iese din mormant decât la învierea obștească. Iar dacă unii au ieșit și altfel, nu uita că au murit din nou. Să ne rugăm Domnului să nu ni se întâmple și noua același lucru. Dacă te-ai legat împreună cu alții să trăiești în comunitate și observi că nu sporești, paraseste-i fără nici o remuscă, deși cel cercat este cercat oriunde și tot așa și cel dimpotrivă. Multe sunt lucrările minții omului lucrător: meditația la dragostea lui Dumnezeu, amintirea de moarte, pomenirea lui Dumnezeu, a Împăratia Cerurilor, a ravnii sfinților mucenici, amintirea sfințelor puteri - îngerii, amintirea de momentul ieșirii sufletului, a judecării, pronunțarea sentinței, al pedepsei. Toate aceste gânduri sunt mari, iar cele pe care le-am enumerat i-au făcut pe mulți neputincioși și mai păcați. Să începem deci cu cele mari și să sfârșim cu cele care nu trebuie uitate. Precum ploaia intrând în pământ aduce plantelor o calitate potrivită lor: dulce celor dulci, amară celor amare, așa și harul dăruiește inimilor credincioșilor în care patrunde neșchimbat lucrările potrivit nevoilor lor: celui ce flămânzește i se face hrană, celui ce însetează, bautura preadulce, cel caruia îi este frig - haină, celui ostent - odihnă, celui ce se roagă - nădejdea inimii și celui ce plânge - mângâiere. Când primim cu sufletul deschis toate cele neașteptate într-o zdrobire a inimii, atunci cu adevărat ne-am eliberat de frică. Nu întinerim și aspectul dezolant al locurilor îi întărește pe draci împotriva noastră, ci imputinarea și slăbiciunea sufletului nostru, dar uneori și pedepsirea noastră din iconomie. Cel ce s-a făcut rob Domnului nu se teme decât de Stăpânul său, cel ce nu este așa, se teme până și de umbra sa. Cel ce a biruit frica lasă este vădit că și-a predat viața și sufletul lui Dumnezeu. Moise, sau mai bine zis Dumnezeu poruncește ca cel fricos să nu iasă la război ca nu cumva ratacirea cea din urmă a sufletului să fie mai mare decât cea dintâi cadere a trupului, și pe drept cuvânt. Hotărârea neîndoieșnică pricinuieste stăruința în necazuri și în locuri, iar îndoiala lucrează necredință, căderea și stramutările dese. Barbatia inimii este un alt ajutor al sufletului după Dumnezeu, precum și lenea este un ajutor al păcatului. Să nu te tulburi de căzi în fiecare zi, nici să renunți cumva la luptă, ci stai barbat și cu siguranță; îngerul care te pazeste va pretui rabdarea ta. Rana ta este ușor de tămăduit cât este proaspătă, dar cele vechi neingrijite și învartosite sunt greu de vindecate și au nevoie de multă osteneală, fier, de brici și de focul ce le insoteste pentru vindecare. Multe se fac cu vremea de nevindecate, dar la Dumnezeu toate sunt cu putință. Dacă sunt multe valorile marii, nu este oare cineva care să-L trezească pe Iisus ca să certe vanturile și să facă liniște pentru a-L cunoaște ca Dumnezeu și a-L se închina? Toti suntem slabi sau bolnavi în privința credinței putând-o afirma cel mult prin cuvânt. Numai cel ce s-a vindecat de o boală fără mijloace ajutoare arată că a crezut cu adevărat. De crezi cu adevărat ca Dumnezeu este cel ce te-a adus aici,

incredinteaza-i Lui grija de tine, aruncand asupra Lui toata grija ta si El va randui precum voieste ale tale. Iar de te indoiesti pentru vreun lucru, sau pentru boala trupeasca ori pentru niscaiva patimi sufletesti, trebuie sa te ingrijesti singur precum stii caci indoiala ce apare in cel ce a lasat toata grija lui Dumnezeu, necazul unei mici suparari, il face sa spuna totdeauna: "Daca m-as fi ingrijit de trup n-as fi astfel." Dar cel ce se preda pe sine lui Dumnezeu din toata inima, trebuie sa se predea Lui pana la moarte caci el stie mai bine decat noi ceea ce este de folos sufletului si trupului nostru si cu cat il lasa sa fie mai chinuit in trup, cu atat ii aduce mai multa usurare de pacatele savarsite. Caci nimic nu cere Dumnezeu de la noi decat multumire, rabdare si rugaciune pentru iertarea pacatelor. In masura in care crezi mai putin ca se ingrijeste Dumnezeu de ale tale, te ingrijesti tu insuti mai mult de tine. Aceasta pentru ca nu cumva venindu-ti totusi vreo suparare de pe urma asa zisei lasari in grija lui Dumnezeu, sa dai vina pe el. Cel ce se lasa din credinta tare in grija lui Dumnezeu sa o faca cu gandul de a suporta chiar moartea caci abia atunci se arata deplina lui credinta ca Dumnezeu il va scapa cand i se pare ca nu mai este scapare pentru el. Aceasta bineinteles daca va vrea Dumnezeu sa-l scape. ~

Daca Dumnezeu ne da bunatatile vesnice cele negrait de mari si de pretioase, oare nu va putea El bunul cu mult mai mult sa ne dea acest mic dar al sanataii? ~ Zis-a Domnul catre Marta: "De crezi, vei vedea slava lui Dumnezeu.", crede deci si tu si vei vedea pe Lazar inviat din morti stand la masa cu Iisus si vei vedea si pe Maria sezand langa sfintele Lui picioare izbavita de grijile Martei. ~ Iar despre ochii bolnavi, puternic este Cel ce i-a plasmuit sa-i lumineze impreuna cu ochii dinauntru cu care daca am vedea, dupa cuvantul Mantuitorului, n-am mai avea nevoie de cei dinafara care vad desertaciunea lumii. ~ Sa cunoastem taria cea mai mare a puterii care vine sa se uneasca cu noi, a puterii Stapanului nostru Iisus Hristos care ne-a dat putere sa calcam in picioare "serpi, scorpioni si toata puterea vrajmasului". ~

Dumnezeu ne cere noua numai cat putem, dar noi nu dam nici cat putem datorita moleselii noastre pricinuita de voia noastra. De fapt nu vrem sa dam cat putem, chiar daca as da cat pot, aceasta ar fi si ea cu mult sub ceea ce este necesar pentru curatirea mea de pacate, pentru mantuirea mea. Dar mila lui Dumnezeu implineste nu numai ce nu pot de fapt sa dau, ci si ceea ce lipseste din ceea ce pot sa dau. Se cere numai sa crezi in darnicia Lui. Aceasta este indrazneala credintei si Dumnezeu va da datorita credintei, nu numai pe masura credintei noastre, ci si cat este nevoie. ~

Frica de Dumnezeu da putere, ea nu slabanogeste; cu cat mai mare este frica de Dumnezeu in cineva, cu atat este mai prezent El in acela cu puterea Lui care se raspandeste din El. De aceea cel plin de frica de Dumnezeu este plin de puterea Lui caci in frica aceasta este trairea prezentei covarsitoare a lui Dumnezeu. Frica de Dumnezeu iti da putere sa n-ai frica de altceva, te ajuta impotriva patimilor iti mobilizeaza si intareste toate resursele de lupta. In frica Dumnezeu este trait ca Cel ce nu poate fi definit, este o frica ce-ti deschide orizontul de dincolo de lume care in acelasi timp te atrage, care te face sa te pocaiesti de pacate, si sa urmaresti binele simtindu-l pe Dumnezeu ca sustinator al binelui. ~ Zi intotdeauna gandului tau: "Eu si Dumnezeu suntem singuri pe lume si de nu voi face voia Lui, nu voi fi aflat ca al Lui, ci ca al celui strain." (Trebuie sa ma port ca si cum n-ar fi altul pe lume in afara de mine si de Dumnezeu, de aceea nu pot face decat sau voia mea sau a lui Dumnezeu. Dar daca o fac pe a mea nu voi fi socotit ca al lui Dumnezeu, ci ca o fiinta autonoma, strain de Dumnezeu sau ca a celuiilalt a carui voie o fac caci facand voia mea, ma dovedesc robul orgoliului meu sau a celui ce mi-a insuflat mandria. ~

Sa Sfantul Maxim Marturisitorul a spus ca lucrurile au un sens pur care este de la Dumnezeu dar noi legam de unele sensuri o patima, daca putem desprinde patima de ele, acestea nu mai sunt vatamatoare. Deci in libertatea omului sta putinta folosirii curate sau a intinarii lucrurilor. Trebuie sa ne curatim noi insine de patima ca sa putem vedea sau folosi lucrurile cum sunt de fapt ele, adica curate. Omul le murdareste pe toate pentru ca le vede despartite de Dumnezeu, daca insa refacem legatura noastra cu Dumnezeu vazandu-le si pe ele ca venind de la Dumnezeu le readucem la sfintenia lor). ~ De crede cineva ca nu se vatama insa simte durerea bolii, ce trebuie sa cugete ca sa nu cada in necredinta? De mananca cu credinta dar staruie durerea, nicidecum sa nu intre in indoiala, caci Dumnezeu l-a lasat in patimirea aceasta stiind ca durerea aceasta il va izbavi de multe patimi. El trebuie sa-si aduca aminte de cuvintele Apostolului: "Cand sunt slab, atunci sunt tare". Sa nu creada cumva ca aceasta se datoreaza mancarurilor ce i se par ca-l vatama, ci din ingaduinta lui Dumnezeu caci chiar de s-ar impartasi de cele socotite bune si folositoare, cu nimic nu-l pot folosi acestea fara voia si lucrarea lui Dumnezeu. ~

Puterile de la Dumnezeu se dau omului care este deschis lor prin credinta. Asemenea revarsari de putere se fac prin si deci si din spiritul nostru. ~ Ce este indoiala inimii si ce inseamna a fi indoielnic? Indoiala inimii sta in a te intreba sau a avea mereu in suflet intrebarea: "Oare Dumnezeu are mila de mine sau nu?" Daca cugeti ca nu, aceasta este necredinta, iar de nu crezi ca Dumnezeu are mai multa mila de tine decat poti intelege, pentru ce te mai rogi? Apoi a fi indoielnic inseamna a nu te preda cu desavarsirii mortii pentru Imparatia Cerurilor, ci a te ingriji mai mult de trup. ~ Cine alearga la rugaciunile Maicii Domnului si a sfintilor ca la niste munti, alearga de fapt la credinta in Hristos. Cine nu crede ca Hristos s-a nascut din Fecioara nu crede ca el este Dumnezeu intrupat. Cine crede in rugaciunile sfintilor catre Hristos, crede in credinta lor in Acela ca Dumnezeu care deci ne poate mantui. ~ Indoiala produce si ea o boala; cand zici "nu cred ca sunt sanatos" simti cu adevarat un inceput de imbolnavire. ~

Roaga-te frate sa iesim cu pace din putinele noastre zile caci nimic nu vine la intamplare si "Cel ce se lipeste de Domnul este un duh cu El." (I Corinteni 6,7) ~ Tot ce face omul din frica de Dumnezeu foloseste sufletului sau. ~ Predand fiinta ta ca pe o unealta activa voii celui ce-ti cere sa faci ceva, care este randuit spre aceasta de Dumnezeu, traiesti predarea ta absoluta, care-ti cere ceea ce-i spre binele tau prin alta voie concreta. Prin aceasta iti arati increderea absoluta in Dumnezeu. Voia ta nu se mai interpune intre tine si El; cand voia ta nu mai inchide intrarea spre interiorul fiintei tale, atunci il simti pe Dumnezeu in suveranitatea Lui de care atarni in mod absolut recunoscand aceasta atamare. A primi din ascultare pentru Dumnezeu chiar si moartea - aceasta inseamna predarea totala lui Dumnezeu sau aducerea ca jertfa lui Dumnezeu. Cel ce traieste in aceasta dispozitie este tot timpul o "jertfa vie" lui Dumnezeu capabil de a devei o jertfa prin moarte. Dar cel ce se preda lui Dumnezeu total primindu-l in sine se sfinteste caci nu face nimic contrar lui Dumnezeu sau separat de el, ci numai ceea ce place lui Dumnezeu si din puterea lui Dumnezeu. ~

Simtirea prezentei lui Dumnezeu cel Atotputernic da omului putere sa-si stapaneasca agitatia si frica

manifestata in violenta si aroganta celui ce nu-si cunoaste modestele sale masuri. ~ Cel ce vine la Dumnezeu nu trebuie sa se descurajeze si sa se teama, altfel nu va pune niciodata inceput caii lui. ~ Daca Dumnezeu te-a adus aici, El te va si calauzi, iar daca ai venit prin voia ta, scris este: "Le-a trimis dupa mestesugurile inimilor lor". (Psalmi 80,10). ~ Deznadejdea paralizeaza orice initiativa si orice efort spiritual; nu mai crezi in tine, nici in ajutorul lui Dumnezeu. ~ Nu poate muri cineva fara hotararea lui Dumnezeu, chiar de-ar fi muscat de zeci de mii de serpi veninosi. (Chiar muscatura insasi se produce prin voia lui Dumnezeu.) (Filocalie)

Mărgăritare Duhovnicești

Îngrozitor rod al căderii a fost înrobirea omului de către diavol, fiind inevitabilă asemanarea cu el. Despre aceasta trista inrobire ne vorbeste Sfantul Macarie cel Mare astfel: "Imparatia intuneri-cului, adica acel imparat viclean, inselandu-l pe om inca din timpul vechi, atat de mult a inconjurat si a imbracat sufletul cu puterea intunericului incat aceasta fiinta omeneasca s-a asemanat cu el. Sufletul si toata fiinta lui a fost imbracat in haina pacatului. Si tot acest suflet, pe care vicleanul l-a spurcat si l-a adus in imparatia sa, s-a ingradit de toata libertatea pe care o avea. Astfel nu i-a lasat liber, nici cugetul, nici trupul si nimic din fiinta pe care a avut-o. Pe deasupra l-a mai imbracat si in hlamida intunericului si l-a uratit, a imbracat omul in unul vechi, spurcat, necurat, neplacut lui Dumnezeu si nesupus legii Lui. L-a intunecat sa nu vada ce ar fi voit. De atunci el vede si aude numai raul, iar pasii ii sunt indreptati catre savarsirea acestuia. Mainile fac faradelegi iar inima ascunde in ea cugete viclene. Pacatul si sufletul s-au amestecat intre ele, fiecare inasa avand natura sa proprie...Precum in vremea unei nopti mohorate si intunecate, cand sufla un vant naprasnic, se clatina si se agita toate plantele asa este si cu omul care-i supus puterii diavolului. El isi petrece viata in mod zbuciumat pentru ca este batut de vantul naprasnic al pacatului care-i strapunge sufletul, ratiunea si gandurile, nelasandu-i libera si linistita nici o parte ce vietuieste in el." Din momentul caderii in pacat si pana in momentul rascumpararii de Domnul nostru Iisus Hristos "vrajmasul a stapanit cu violenta si in mod chinuitor pe om - zice Avva Dorotei - incat si cel ce nu voia sa pacatuiasca cadea in pacat fara de voie". Legat de acest fapt Sfantul Apostol Pavel zice urmatoarele: "Caci nu fac binele pe care voiesc, ci raul pe care nu-l voiesc, pe acela il fac" (Romani 7, 19). Diavolul ne lupta cu tot felul de ganduri, ne ademeneste cu tot felul de naluciri si visuri, ne trezeste pofta trupesti aprinzand in noi patimile, inecand in aceste valuri si arzand cu foc constiinta noastra treaza impreuna cu puterea de vointa. Actiunile tuturor patimilor sunt legate de circulatia haotica a sangelui, caci unde exista o miscare a sangelui, acolo negresit bantuie patima, acolo neaparat actioneaza diavolii. O astfel de actiune este inevitabila pentru omul cazut si care persista in aceasta cadere. Gandurile viclene si nalucirile patrund atat de subtil in suflet ca lui i se pare ca acestea vin din adancul lui (sufletului) si nicidecum prin intermediul unui duh strain, plin de rautate, care se manifesta si totodata doreste sa ramana neobservat. In ce a constat pacatul celor intai creati? In mod aparent a constat din gustarea din pomul oprit. Insa el s-a dovedit a fi mai grav si de o importanta mai deosebita atunci cand ne gandim ca el a fost o calcare de porunca si o impotrivire fata de voia lui Dum-nezeu. Continuand cercetarea ne dam seama ca in el s-a ascuns si tentativa omului de a ajunge la masura lui Dumnezeu. Aceasta incercare este indicata de insusi Dumnezeu prin cuvintele pline de o negrita mila spuse in momentul izgonirii stramosilor din rai: "Iata, Adam s-a facut ca unul din Noi, cunoscand binele si raul" (Facere 3, 22). "S-a inselat Adam - zice Sfanta Biserica - si a voit sa fie Dumnezeu si nu a fost." Diavolul i-a transmis pacatul sau omului inselat inasa pacatul diavolului a fost propria lui creatie. Gandindu-se in sine sa se faca asemenea cu Dumnezeu si tinzand sa aduca acest lucru spre implinire, l-a marturisit unei multimi mari de duhuri pe care i-a convins sa fie intr-un gand cu el, stand astfel pe fata impotriva lui Dumnezeu. Caderea in pacat a omului a fost ca o aventura pentru diavol. Pacatul omului n-a fost un gand premeditat. Prin pacatul sau, omul s-a facut partas si rob diavolului dar, ca unui cazut, impreuna cu aducerea pedepsei i-a fost fagaduita si mantuirea printr-un Izbavitor. **Sfantul Ignatie Briancianinov**

**PAROHIA ORTODOXĂ SFÂNTUL
EVANGHELIST MARCU (25 apr.) –
TRENTO – ITALIA**

Cod Fiscal 96064730227

e-mail: trento@mitropolia.eu;

chiesaortodossatn@yahoo.it;

internet: <http://episcopioa-italiei.it>

Adresă: vicolo di San Marco, 1, 38100

Trento ITALIA

Tel 0039 0461 960894

Fax 0039 0461 1860855

CLERICII PAROHIEI

PAROH

Pr. Ioan Cătălin Lupăștean

Cel. 0039 348 5228599

catalinioan@libero.it

DIACONI

Gheorghe (Gigi Manole)

Cel. 0039 340 5048295

diac.ghe@gmail.com

Traian (Traian Octavian Baniță)

Cel. 0039 347 3522604

octavianbanita@yahoo.it

Luni, 25 martie 2013,
sărbătoarea Bunei Vestiri,
Sfânta Liturghie la ora 09.00.